

Гырджикътъ, щомъ видѣ мъркнѣхъ кснито взе началството, слѣзе въ капетанскитѣ камерѣ.

Намѣри ключѣтъ на камерѣтъ въ които бѣхъ затворены двамата съвиновници, сирѣчь Трипани и Малама, и отвори вратата.

Двамата съвиновници, будны и единъ до други стояхъ като вкаменени. Чухъ выковетѣ на кораберытъ, събудены отъ изручаваніето на веригытъ на жельзото.

Когато видѣхъ Гырджикътъ смаяхъ, ся по-свѣстихъ ся наскоро, видѣ имъ ся като да сънувахъ.

— Какъвъ бѣсъ! думаше Малама, какъвъ бѣсъ! Този вѣда ли е и съ крыла ли е та тича отгорѣ по пѣнжѣ на морето?

А Трипани, за да ся увѣри че не спи, попыта Гырджика.

— Дѣ смѣ ный? и какъ ся намѣри ты тука Гырджикъ?

— Вы сте въ Цариградѣ! Въ рѣцѣтъ на правосѣдіето, благородѣйши. Не ти ли стигна що ся направилъ, господине Трипани? Ты искаше да истрѣбишь свѣтъ. А?

Трипани слушаше, и гледаше като неусвѣсъ Гырджика.

Не можъ да разбере двѣ нѣща, рече най послѣ, какъ ный ся намѣрихмы тука вързаны и какъ Гырджикътъ ся намѣри пакъ прѣдъ насъ.

— Туй да ти го истълкувамъ азъ. Тебе и другарѣтъ ти вързалъ вы е на Евстатія Вонтиди баша му и ще вы прѣдаде самъ сега на полиціѣтъ.

— Ахъ! Гырджикъ! Избави мя! рече Трипани.

— Хлѣбъ смѣ ѣли наедно! рече Малама. Хлѣбъ смѣ ѣли Гырджикъ! Избави ны.

— Нищо не можъ да, направилъ! И азъ съмъ затворенъ тука съ васъ.

Теодоръ Трипани ввѣрли страшенъ погледъ врѣзь Гырджика.